Společník z inserátu.

(Dokončení.)

A po večeři, že bychom si mohli načrtnouti disposice k cestě. Celý plán mám sice hotový, ale čekám přece, zdali společník můj bude s tím spokojen. A vybalím mapu a vedu jej ke stolu — —

"Že se tak ptám, vašnosti," připomene mi, nežli usedneme, "nejste vy ten pán z Prahy, co dal ten inserát do novin?"

Půl hodiny mu o tom vypravím, představuji se mu a on —

"Ano, prosím, jak jsem již předeslal."

"Nerozumím!" A natahuje ke mně krk, jako by mi chtěl nabízet hubičku.

"Ano, jsem z Prahy, teď jsem přijel vlakem —"

"Co-ó?" A nastrčil mi před ústa ucho své.

Couvnul jsem na dva kroky před ním zpět.

"A, Ježíšmarjá, on je hluchý!" povzdechnul jsem si.

"Jako pařez!" doložil sklepník, přecházeje kolem stolu.

"Tak co, jste ten pán z Prahy nebo ne?" obořil se na mne skoro hněvivě. Kývl jsem prudce hlavou, až mi v týle luplo.

Podal mi ruku, potřásl, usedl naproti mně a povídal, abych ty mapy schoval, on že se v těch čarách a čmarách nevyzná. Když chci, abych si to prohlédnul, on že si zatím sní guláš.

Uznal jsem však, že bude lépe prohlížeti jídelní lístek než mapu. Sklepník mi podal lístek a pomáhal mi vybírat.

"Je tam svíčková dobrá; telecí hrudí, studená husa čerstvá, guláš, jako má tu ten pán —"

"Tak tu husu studenou, stehýnko a okurkový salát k tomu."

Sklepník odběhl a za chvíli byl tu zas.

"On je hluchý!" stěžuji si. "To bude pěkná turistika."

"Já myslil, že se znáte s tím starým pánem!" udělal si.

"Jakživ jsem ho neviděl. Dal jsem inserát do novin, že hledám společníka na cestu po českém jihu, přihlásil se mi — to já nevěděl, že je hluchý."

"Kdybych měl čas, šel bych s vámi. Švanda z toho bude velká."

"Pro vás by to byla legrace, ale co já si počnu, nevím. Bude se na něco ptát a já abych mu pokaždé odpověď křičel do ucha. To se rozumí, že se při tom musí zůstat stát. Ta ztráta času!"

V kuchyni zvonili. Sklepník odběhl a vrátiv se, postavil přede mne večeři. Pan Pučmidrát zvedl hlavu, byl s večeří hotov. Utřel vousy a několik kapek omáčky na plyšové vestě a povídal, jak byl guláš dobrý. Vida přede mnou husí stehýnko, zavolal sklepníka, zdali prý by tam měli ještě něco takového.

Sklepník přisvědčil.

"Tak mi to přineste, ale honem, aby to nevypadalo, že dvakrát večeřím."

Po večeři odnesl sklepník talíře a zbytky a já s panem Pučmidrátem jsme přisedli blíže k sobě, abychom pohovořili o zítřejší tuře. Byl to hovor, to se domyslíte. Okna šenkovny byla dokořán, jak ani jinak v tom vedru nejde, ale sklepník je musil brzy zavřít. Lidé totiž slyšíce náš "hovor", jenž musil být slyšán až na druhém konci náměstí, stavěli se pod okny, sbíhali se, nakukovali dovnitř, nemyslíce jinak, než že se tu pereme.

A já zatím pouze vysvětloval panu Pučmidrátovi, že odtud do Třeboně jest sedm hodin cesty pěšky. Sklepník tedy zavřel okna a teď pojďte poslechnout další naši rozmluvu.

"Sedm hodin!" povídá pan Pučmidrát, "já nemyslil, že to tak daleko."

"Je!"

"Co to?"

"Že je to plných sedm hodin odtud do Třeboně!"

"Jaké koně, prosím?"

"Do Třeboně — že je sedm hodin pěšky!" řvu mu do ucha.

"A tak! To už jste mi říkal."

"Ano!"

"Co račte?"

"Že jsme o tom mluvili."

"Cóóó?"

"Že jsme už hovořili o tom."

"O čem?"

"O vzdálenosti do Třeboně."

"Nerozumím!"

Celá hospoda se otřásala smíchem. Mně ovšem do smíchu nebylo.

"Co že jste říkal?" nastrkoval mi ucho.

"Že bychom mohli jeti odtud do Třeboně taky po dráze."

"Jaké nesnáze?"

"Po dráze!" hulákám.

"A tak! Tak ona tam vede taky železnice?"

"O-ano!"

"Co to?"

"Že tam vede dráha —"

"Neslyším —"

"Že pojedeme po dráze!" houkl jsem mu do ucha.

"To bude lepší, nebudou nás tolik bolet nohy. Tak jo, to bude skoro pohodlnější, než jít pěšky. A jak pak — tento — ještě nemám to potěšení vědět, jak se ráčíte jmenovat —"

Dědek byl zdvořilý.

"Já se jmenuji Hrdina."

"Co pravíte?"

"Hrdina."

"Na mne musíte poněkud hlasitěji mluvit —"

"Že se jmenuji Hrdina!" křičím, až celá hospoda se chechtá a všechen ženský personál vybíhá z kuchyně, aby popatřili, co se tu děje.

"Z Kolína?" diví se pan Pučmidrát, "a já jsem myslil, že jste z Prahy!"

Nový rámus, nová škála smíchu, jen já jsem si vzdychnul.

Pak se mne ptal, co vlastně je v té Třeboni, že tam chci jíti, a co je i v těch ostatních místech, kam máme cestovat.

Bylo devět těch míst, o každém z nich uvedl jsem jen jednu znamenitost, ale než jsem byl s tím hotov, bylo jedenáct hodin a já byl tak ochraptělým, jako bych byl snědl čtvrtci ořechů.

Šel jsem do svého pokojíka, pan Pučmidrát taky se ubíral k noclehu, usnul jsem brzy, ale celou noc mne pálilo v krku a zdálo se mi každou chvíli, že mne někdo škrtí.

Jen se dejte do řeči s hluchým. A teď považte moji situaci. Já měl plný týden cestovat s hluchým.

Druhý den jsem vstal, ustrojil se, nasnídal se, zaplatil útratu a vsedl do omnibusu. Pan Pučmidrát už tam seděl. Sklepník mi z okna ještě přál šťastnou a veselou cestu. Ani jsem mu na to neodpověděl. Však ono na tebe taky dojde.

A dostavník zaharašil prachem pokrytou silnicí k nádraží. Kupovali jsme lístky. Každý zvlášť. Pan Pučmidrát napřed. Za chvíli tu byl vlak. Vstoupili jsme do kupé, já si zapálil viržinku a tím dal na jevo, že chci mít po cestě svatý pokoj.

Pan Pučmidrát pochopil. Neptal se mne na nic, ale dal se do povídání. Hluchý se domnívá, když on sám sebe neslyší, že ho druhý taky neslyší a dle toho je hovor jeho.

Všickni se v kupé ohlíželi, kdo se to tam hned po ránu vadí. Ať se ohlížejí. A starého kollegu turistu jsem nechal povídat. Vyprávěl mi, jak vandroval světem, jak se oženil a zařídil si živnost pekařskou, jak ovdověl, jak se dobře vdala dcera jeho Rozárka, jaký lump je ten pekař naproti němu tam doma, jak ho chtěl strčnout, jak ho udal, že smáčí staré krejcarové housky, postříká lojem a peče z nich máslové loupáčky — všelijaké věci, které měly pro mne tu neocenitelnou stránku, že jsem se na nic nemusil ptáti a tudíž na nic odpovídat.

Kouřil jsem, plival z okna a kýval souhlasně hlavou, až do Veselí. Havelok jsem měl na sobě, tašku přes rameno, hůl v ruce — vstal jsem, když náš vlak stanul v nádraží ve Veselí.

"Kam pak?" ptal se pan Pučmidrát.

Vysvětlovat mu účel mého odskoku z vlaku — to by bylo dlouho trvalo. Ostatně jsem ani nemohl mluvit po včerejším rozhovoru, jen jsem sípal. Naznačil jsem mu posuňkem ruky, že jdu do restaurace něco vypít.

"Už po ránu?" divil se, ale já už byl venku. A zmizel jsem v restauraci.

"Lomnice — Třeboň — Cmunt — Vídeň!" deklamoval protroustlý portýr, chopě po perroně. "Lomnice, Třeboň, Cmunt, Vídeň!" odříkával couraje se mezi stoly v restauraci, "druhé zvonění."

Já nic. Pil jsem svou kávu a četl noviny.

"Lomnice — Třeboň — Cmunt — Vídeň! — nastoupit!"

Já pořád nic. Portýr umlknul, zazvonilo se třikrát nádražním zvoncem, první píšťala zahoukla, stroj zasyčel a vlak uháněl k Lomnici, k Třeboni.

Ať jede, kam chce.

"K Hluboké, Budějovicům — nastoupit!" pokračoval ve svých litanicích portýr. "Budějovice — nastoupit! — Budwaja — ááánštaign!"

Odložil jsem noviny, zaplatil kávu a čerstvý teplý — vlastně včerejší, starý, ale dnes ráno rozpečený koláč a šel jsem do vlaku. Co? je to přec jedno, mám-li vzíti turu od Třeboně a skončiti Hlubokou anebo naopak. V osm hodin již jsem byl na Hluboké a odtud jsem se pustil ten kousek do Budějovic. Z Budějovic šel na Dvěr Kámen, podél Vltavy na Zlatou Korunu a dále do Krumlova. Z Krumlova na Rožmberk, na Vyšší Brod, do Kaplic, na Nové Hrady a za týden jsem byl v Třeboni. V hotelu v knize cizinců zahlédl jsem jméno Pučmidrát.

"To je divné jméno!" povídám hostinskému jako by tak náhodou.

"No, jako jeho majitel. Starší už člověk, ale nějaký blázen. A hluchý jako borovice. Měl modrou plyšovou vestu, až mi bylo z ní horko. Povídal, že někam jede a když jsme se ho ptali kam, povídal, že neví, jak se ta města jmenují. Jeho společník prý to má vše napsáno. A když jsme se ho ptali, kde má toho společníka, řekl, že prý ve Veselí odskočil z vlaku a což se vrátil, vlak ujel. Dva dny tu byl a pořád čekal na nádraží, že ten společník jeho za ním přijede. Když se nemohl dočkat, odjel do Prahy. Tam prý se zdrží čtyry nebo pět dní a užije víc, než v těch městech, na něž živou mocí nemohl vzpomenout."

Chtěl jsem odjeti z Třeboně druhý den ráno po svém příchodu, ale odložil jsem odjezd až na večer. Což kdybych náhodou setkal se v Praze s tím turistou v modré plyšové vestě.

Štěstí mi přálo a já se s ním už neshledal.

Druhý den jsem zašel k Tomáši do zahrádky. František, můj holohlavý přítel už tam seděl. Chystal se zrovna, že bude po druhé večeřet. Jen tak něco lehčího — kousek bůčku asi za pětatřicet.

"I servus, Jozífku! — Tak co — tento? kdy se vydáš na tu cestu?"

"Včera jsem se vrátil."

"Ale! — No tak si sedni a povídej!"

Povídal jsem hodinu. Mezitím František krájel bůček, nakládanou okurku k tomu, zapíjel a kýval přátelsky svou lysou hlavou.

"Tak je to tak pravda, jak Šubrt o tom píše?"

"Tak je to. Měl bys se tam taky podívat — na ten český jih."

"Proč? Šubrt to napsal a popsal, tys mu to dosvědčil — přece vám dvěma budu věřit. Ale jezdit někam, co *znám*, to by bylo zbytečno. Tak si přiťukni, Jozífku, tak ať žijou děti našich rodičů!"

No, přiťuknul jsem si, je to přítel. Jiný by mu dal pár — pohlavků.

Dopisy.

Pleasant Hill, Neb. 10. října. Ct. red. P. L. Na naší okresní farmě staví se nová velká maštal pro koně, pak sýpka a sennik. Budova je 72x44 a přiměřeně vysoká, tak aby bylo zde dost místa pro 80 tun sena.

Práce ta svěřena byla Čechům a sice pp. Maryškovi, Volkovi a Danielům z Crete a to proto, že komissři i správce chtí míti dobrou a rychlou práci.

V páteek min. týden meškal zde Vác. Prokop a Chas Pospíšil. Tabák a doutníky Pospíšilovy jsou zde dost oblíbeny. Pan Pospíšil se hrozně Pleasantu obdivoval, jeho náměstí, chodníkům atd. Co kdyby sem tak byl přišel před dvěma roky; byl by byl viděl na hlavním rohu plotem obehnaný park a v tom parku krmil kovář vepře a kobyly. To byla teprvé paráda!

V tento čas jedná se o volbě, leč mne politika příliš nezajímá, zvláště letos, kde máme každý svých vlastních trampot dost.

Slyšel jsem, že ti ševci na tom stromě na Turkey Creeku jsou už uaklovaní. U mého baráku mezi jiným stromovím nalézá se krásný český topol, jež do výše svou hlavu vypíná. Leč pýcha předchází pád a kdyby se ta prťata vylíhla a naň usedla, mohla by mu lehce zlámat korunu. Já chci dát ňáké to mládě Brabcovi a Vrbskému.

Vzpoměl jsem si, že tak mnozí krajané zde a v Crete Přítele Lidu od sousedů se dluží. Já jsem se ho dlužil po dva roky od souseda a tu se mne zdálo, že se na to soused nějak mračí a tu jsem si pomyslel, že jak ten $1.50 budu mít, tak se sám předplatím. Šel jsem několikráte kolem haspody, utřel hubu jako bych býval pil a pak na Wilberské stanici jsem se předplatil.

Kdyby se některému čtenáři novinky z Pleasant Hill nelíbily, ať mne napíše poštovní lístek a já budu psát přes hory a doly dál.

Frank Pícha.

Rada katarem trpícím. George Tiasley z Clayton, N. M., píše: Po jeden týden pouze používal jsem dr. Leiningra vdychovač a ten učinil lépe, než vše, co jsem dříve užíval. Doporučuji jej každému. Na prodej v Brtově lékárně.

Záducha vyhojena ZDARMA.

Asthmalene přináší okamžitou úlevu a jisté vyléčení ve všech případech.

ZDARMA NA POŽÁDÁNÍ POŠTOU.

Není přes Asthmalene. Přináší pomoci v nejhorších případech. Hoj pakli jiné nevyhojilo.

Rev. C. F. Wells z Villa Ridge, Ill. praví: Láhev Asthmalene na zkoušku řádně jsem obdržel. Nemůžu vyslovit díky vám. Trpěl jsem záduchou a krční chorobou po deset roků. Nevěřil jsem více v uzdravení. Četl jsem Vaši oznámku, nevěřil jsem hned přece, však ku zkoušce jsem se odhodlal. K mému překvapení a radosti lék mi sobil znamenitě. Pošlete mi další velkou láhev.

Chceme zaslati každému dávku na zkoušku Asthmalene jako panu Wellsovi. Pošleme ji poštou, úplně zdarma a vyplacenou každému, jenž lék požádá. Nechať případ jakýkoliv, Asthmalene vyléčí. Čím horší případ, tím radši posloužíme. Neotálejte, pište hned na:

Dr. TAFT BROS., MEDICINE CO.,

Na prodej u všech lékárníků, 79 East 130th St., N. Y. City.

Transmississippi MARBLE WORKS

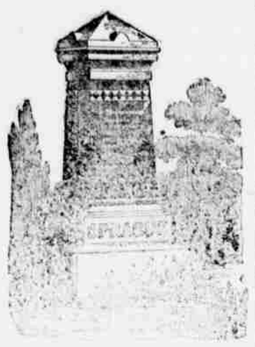

FRANK NOVÁK

— majitel. —

Humboldt - Neb.

Jediný český závod s náhrobky a pomníky na západě.

podporujte solidní český závod a chraňte se před nesvědomitým cizími jednateli.

O hojnou přízeň žádá

FRANK NOVAK

M. J. SPIRK, F. J. BECK, VÁC. PROKOP.

WILBERSKÁ PIVOVARNICKÁ SPOLEČNOST

WILBER, NEB.

Vyrábí nejlepší a nejčistší pravý český a všeobecně oblíbený řízný ležák!

Pivovar opatřen jest všemi moderními stroji a používáno jest pouze nejčistšího materiálu.

Pivo naše čepuje se v hostincích: PAŠEK & ANDERLE, TYRZ & POSPÍŠIL a SHARY & FICTUM.

....PODPORUJTE PRŮMYSL DOMÁCÍ!....

Kamna vytápěcí a kuchyňská

nádobí a všechno zboží železné

v cenách nejlevnějších má na skladě

J. B. Jeništa

WILBER, NEB.

Do Kramer, Neb. a okolí.

Oznamuji tímto krajanům, že po dobu 30 dnů budeme prodávati veškeré zboží jako kočáry, buggy, kšíry výtečného druhu, kamna vytápěcí i kuchyňská, železné a plechové zboží atd. atd.

se srážkou deset procent

Vozy výtečného druhu Troy pouze za $55.

Naše ceny jsou ty nejnižší v tomto státě, jen přijďte a přesvědčte se

Prodej tento potrvá od 20. září do 20 října.

J. W. BAYER. Kramer, Neb.

DESET TISÍC LIDÍ SE HLEDÁ! Aby mne pomohli v čase nejkratším od celé káry těch

nejlepších kořalek a likérů!

Já mám na ruce velkou zásobu pravé kentucké whisky, nejlepší brandy výtečná vína a prodávám vše levněji, než kterýkoliv židovský pedláky z Omahy, jenž vám prodává v pytli zajíce, nebo jak se říká "zlatou cihlu". U mne dostanete čisté a dobré zboží. Jen to zkuste!

J. M. KORBEL, Wilber, Neb.

KUŘÁCI ŽÁDEJTE VÝBORNÉ A NEPŘEKONATELNÉ DOUTNÍKY

EDWARD BACKWELL 10c.

SILVER ASH 5c.

Na prodej ve všech hostincích ve Wilber a v Crete.

JOHN G. FRANTA, výrobitel, Crete, Neb.

Dobrodinec nemocných.

Professor Collins a jeho účinkování.

Kdo trpí jakoukoli nemocí a chce se vyléčiti, kdo znovu nabýti chce ztraceného zdraví, síly, svěžesti, čti tyto řádky. Dokázáno je, že každý doktor není dobrým lékařem, a vynikajících je věru velmi málo. Některý lékař málo učil se a proto nemůže mnoho věděti, jiný zas učil se mnoho ale málo ví, poněvač nemá dobrého pochopu. Nadanost, bystrý rozum a potom zkušenost, to jsou věci, které činí lékaře dobrým lékařem.

Slyšeli jste již něco o prof. Collinsovi?

Zajisté že ano, neboť jeho věhlas a jeho pravé jméno známy jsou po celém světě. Studoval netoliko na slavných evropských lékařských učilištích, nýbrž i v Americe. Dlouhá léta opatřoval si zkušenosti, zdokonaloval se rychle v lékařské vědě, poněvač ho příroda obdařila neobyčejnými schopnostmi, bystrým duchem a velikým nadáním.

Tento obratný a věhlasný lékař založil lékařský ústav pod jménem „The Prof. Collins New York Medical Institute", 140 záp. 34. ul. v New Yorku, aby tím mnoho trpícímu lidstvu pomoci poskytnouti mohl.

V tomto ústavě byli vyléčeni již tisícově a tisícově, mezi těmi na sta Čechů a Slováků a Poláků.

Z nedostatku místa podáváme doleji několik krátkých dopisů, které zasluhují pozornosti.

YOUNGSTOWN, O., 1. září 1900

Pane prof. Collins!

Posílám Vám svůj obraz, abyste viděl, že em už zdravý. Po pět roků jsem byl nemocen. Jeden lékař řekl že mám nezdravá játra druhý pravil, že mi je na zatvrdly, třetí tvrdil, že mám měchýř v nepořádku atd. Velké peníze dal jsem ústavům lékařským a byl jsem dlouho v nemocnici. Vy jste hned poznal, co mi chybí a Vaše léky za dva měsíce mne uzdravily. Já říkám každému, že prof. Collins je nejlepší doktor na světě. S krajanským pozdravem

Vašek Hrich.

POCAHONTAS, W. Va., 6. květ. 1900

Milý pane profesor!

Nechť Vám tuto odpletí za Vaše dobrodiní. Byla jsem nemocná šest let, chodila jsem po lékařích, ale nemohli mi pomoci, neboť nepoznali, jakou mám nemoc. Každý mi řekl něco jiného. Už jsem popluvila naděje vůbec. Ještě na ráno chtěla jsem zkusit Vaše léky bude chvíla, že jsem to věřila. Vaše, kdyby zbavily mne bolestí a dnes jsem šťastná, zdravá, ráno a lidé mi říkají, že jsem o 10 roků mladší.

DETROIT, MICH., 13. srpna 1900

Prof. Collinsovi v New Yorku.

Váš věhlas jde daleko široko po světě ale kdyby chápavé a kdyby zvedli Vaši hlubokou vědu a zkušenost, zajisté by Vás neschali trpěti chudobné lidi, ale jen prosté. Vy Vás podrželi. Já jsem měl to štěstí, že jsem spadnul ze schodů a poškrtil se sto. Měl jsem porouchané kosti a i vnitřní peranční jsem utrpěl. I lékaři, kteří mne léčili, pravili, že do smrti budu mrzákem. Vy však učinili jste mne opět zdravým. Lituji, že nemohu se Vám osobně odeslouti. Nechť vy povětný

Jan Pikr.

PITTSBURG, PA., 19. květ. 1900

Slavnému p. prof. Collinsovi!

Víte, jakou hroznou a dle vyjádření lékařův nevyléčitelnou chorobou jsem byla stižena. Už lehko dýchám, nic mne nebolí a cítím se být zdravou. S povděkem si uznám, že jste mne vy vyhodil z nároků smrti, neb jinak by mi nebylo spomoženo. Nechť Váš bůh otec dobrotivý zachová na mnohá a mnohá léta, abych i nadále chudým pomáhal. Vaše věrná

Josefa Roško.

Úřadovna Profesora Collinso v New York Medical Institute.

Každý nemocný před léčením je důkladně prozkoumán v této úřadovně. Na slovo vzatí lékaři důkladně prohlédnou pacienta, co mu chybí, kde jej bolí a proto každého mohou rychle vyléčiti, ani vědí čeho je třeba nejdříve připraviti a jak léčit stav pacientův.

New York Medical Institute má svou vlastní lékárnu v které účinkují jen ti nejlepší lékárníci. Léky připravují se pro nemocného hned z těch nejlepších importovaných léčivých bylin. Ústav ten může předložit tisíce a tisíce dosvědčení, že jeden každý, kdo navštívil tento ústav, byl dokonale vyléčen.

Nejlepší způsob vydobýt si zdraví, je následující:

Přečtěte si otázky níže vytisknuté. Napište po straně (Ano) neb (No) vyřízněte výstřižek a odnesto jej do úřadovny profesora Collinse.

Ten, kdo to čte a bydlí mimo New York, nemusí jinak učinit, jen připsat po straně (Ano) neb (No); dle toho jak cítíte, vyříznete výstřižek vložte jej do obálky a udejte své křestní a rodné jmeno a adresu a zašlete to po poště PROF. COLLINS-OVI. Nechť máte kterýkoliv z těchto příznaků (symptomův), tak jste chorým.

Zvracíte?
Hubnete?
Máte výtok
Kašlete?
Zle cítíte?
Máte neuralgii?
Cítíte se ustatým
Míváte bělavku?
Cítíte se stísněným?
Páchne vám z úst?
Pijete žlutě?
Máte zlé sny?
Máte bolení hlavy?
Točí se vám někdy hlava?
Máte špatnou chuť?
Třesou se vám ruce?
Lehko se rozčílíte?
Máte silné tlučení srdce?
Svrbí vás kůže?
Bolí vás bok?
Máte tvrdou stolici?
Máte bolestek?
Máte špinavý jazyk?
Či vás spánek neutužuje?
Máte bolesti v kostích?
Máte bolesti v pleciích?
Cítíte zimu v útrobách?
Máte hrtan zašlemovaný?
Máte chorobu na matce?
Máte choroby nakažlivé?
Či jste slabého zraku?
Bolí vás čelo?
Máte zle páchnoucí pot?
Cítíte se být vždy ospalým?
Cítíte prázdnotu v hlavě?
Je tělo Vaše měkké?
Či se lehko uleknete?
Máte horkou krev?
Cítíte lehkost v hlavě?
Bolí vás uši?
Cítíte se být celý rozpálený?
Vidíte v moči kamínky?
Máte řezavku při močení?
Kruší vám v střevách?
Máte krátký dech?
Cítíte se být slabým a rozdrážděným?
Pálí vás v hrdle?
Často se nastydnete?
Máte bolesti po jídle?
Máte nechuť při jídle?
Teče vám z uší?

Léky zasílají se po expresu v kteroukoliv stranu Spojených Států a do Kanady. — Pište v jakékoliv řeči. — Dopisy adresujte:

ÚŘADNÍ HODINY:

Od 10 do 1 odpol. Od 2 do 5 odpol. Od 7 do 8 večer. V neděli od 10 do 1 odpoledne.

Professor Collins New York Medical Institute,
140 West 34th St., — New York.